

NOONK PIERRE, DE
GENERAAL VAN MHEER

•• Generaal Huynen die tegenlijk met
zijn tachtigste verjaardag zijn vijf
en zestig-jarig schuttersjubileum viert ••

Op een winterse Zondag morgen gaat
langzaam de deur open van een typisch
Limburgs boerderijtje in Mheer.

Een oude man, nog fier recht op in het uni-

form van de schutterij, komt naar buiten.

Hij sluit de deur achter zich, loopt een paar passen lang zijn huis en verbergt de sleutel in een kleine opening in het vakwerk van de muur.

.. Na de hoogmis door het dorp ..

Dat hierbij de schutterij, de harmonie en de hele toebehoorende dorpsfeugd toekijk- en stoort hem hoe genaamd niet.

Wie zou het ook wagen het huis van schutterij - generaal P. Huynen met oneerlijke bedoelingen te betreden. Want niemand minder dan de generaal van schutterij St. Sebastianus is deze krasse oude baas.

Hij wordt vandaag tachtig jaar en viert tevens zijn vijf en zestig jarig lidmaatschap van de schutterij.

- Een goede generaal inspecteert van tijd tot tijd zijn troepen. Zo doet ook schuttersgeneraal Huynen onder grote belangstelling •

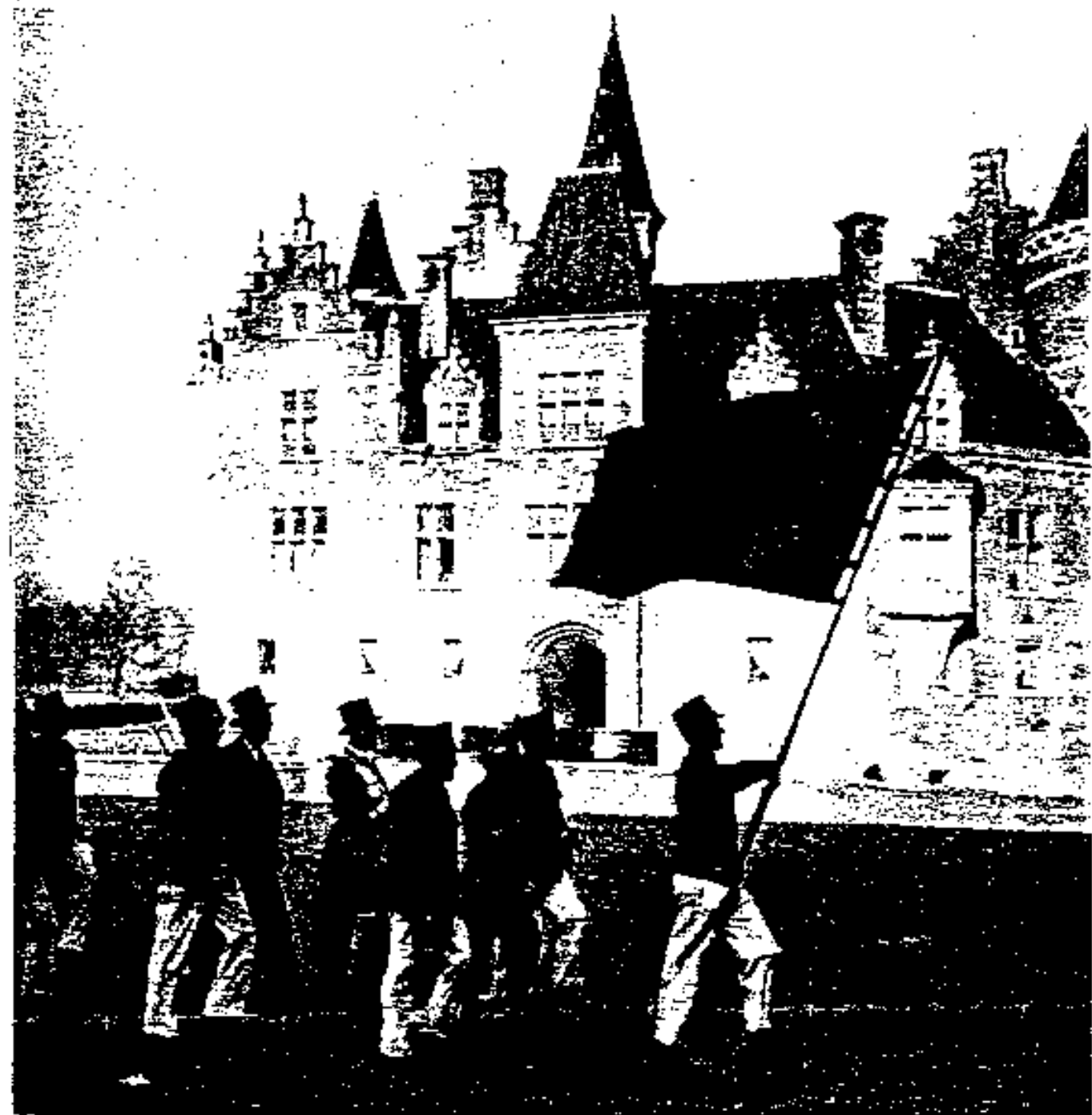

- Een koning, een generaal en een commandant poseren voor ons vol trots op het plein van de kerk •

De schutterij en de harmonie halen hem af en dan gaat het de steile berg op waar de kerk en de burcht van Mheer gelegen zijn.

Hij behoeft niet gesteund te worden en blijft niet achter, deze bejaarde schutter, veel ger valt hij op door het snelle onovermoedige klimmen, waaraan, menige jonge schutter een voorbeeld kan nemen.

Na de Hoogmis, waarbij tijdens de consecratie door de schutterij het geweer werd gepresenteerd, trek de feestelijke stoet door het dorp.

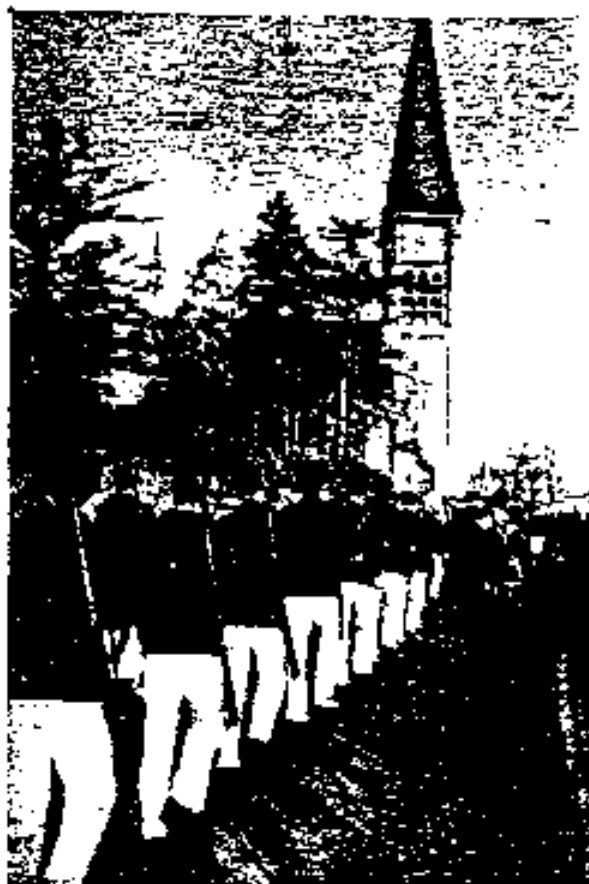

•• In fris marstempo trekken de schutters van Mheer door het dorp Fier loopt de generaal achter het wapperende vaandel langs de burch met zijn tinnen en transen. Hij voelt zich als een S de ridders van dit slot.

Voor het schutterslokaal in spedeart Pierre Huynen als 'echte generaal' zijn troepen.

Als wanneer hij alles in orde bevonden heeft, treedt hij de zaal binnen waar het feest plaats vindt.

Daar wordt de oude schuttersgeneraal in alle toonvanden genoemd en geprezen.

.. De feestdag wordt ingezet met een hoogmis..

.. St. Sebastianus de schutterspatroon kijkt waarden en naar de oude generaal..

Vooral voor zijn actief meewerken aan het in stand houden van schutterij, die immers van onze folklore van zo groot belang is, worden hier ook vriendelijke en waar, derende woorden toegezwaid.

.. Voor het schutters-lokaal speelt de Harmonie het Wilhelmus ..

.. Het gaat er niet minder plechtig toe als bij het bezoek van een echte generaal..

Noonk Pierre, zoals hij door de dorpsjeugd wordt genoemd, die het van gewoon soldaat tot generaal heeft gebracht, wordt als voorbeeld gesteld voor alle recruten.

Een hogere rang kan hij niet meer krijgen, daarom geeft de schutterij uiting aan haar erkenning te zijn in de vorm van tabak, een pijp

en oude klare.

En daar heeft Pierre Huynen op zijn oude dag meer aan.

.. Dat een tachtigjarige een burgemeester nog wat vertellen kan, is te begrijpen. Dat de oude baas trots is op zijn pluim en vier sterren, is zeker..

.. De geweren worden door de generaal aan een nauwgezet onderzoek onderworpen ..

.. "Op de gezondheid van generaal Huynen". Het ziet er naar uit dat het met die gezondheid nog best met goed ..

LIMBURGS OUDSTE SCHUTTERS GENERAALPIERRE HUYNEN DRAAGT TROTS EN FIER
VIER Gouden-sterrenGEHEIM RECEPT OM OUD TE WORDEN : „TWEE
BORRELS PER DAG EN PIJPROKEN”

MHEER.

Naar het land van Mheer waar schutters gene-
raal Pierre Huynen woont zou men eigen per diligence
moeten rijden.

Met een hoge hoed op en onder wepperende
guirlanders, in sukkeldraf tegen de helvels op, ge-
nietend van de zonnige, weidse vergezichten.

Dan weer in snelle galop langs malse appetijtelijke
weilanden, geel van de boterbloemen en besprenkeld
met zon, en langs wit blinkende boerenhoeven tussen
de bloeiende Meldeorn.

Voor op de bok zou dan een zweepklappende
koetsier zitten, die af en toe den volke kond deed,
dat daar een redacteur van de Gazet van Limburg
in aantocht was.

Helaas vergen deze moderne tijden proesicher
vervoer middelen.

Als hef schroef, blieg tuigen, bromfietsen of een
autobus met het langste stuk te voet.

Dies gaat men op minder romantische wijze naar
dit zomerse en blijde hoekje van onze provincie.

Vraag mij niet wie Pierre Huynen is, ik zou zeer
teleurgesteld zijn.

Hij is 80 jaar en de oudste schutters-generaal van
Limburg. En wat meer zegt, zo de troon schleit,
looptech nog tege die jong schnake van vierftig
jaar op", zoals Pierre zelf lachend zegt.

Petrus Lambertus Huynen woont in de Kalle str.
27. in zo'n scheel gezakt boerderijtje van meer dan
twee eeuwen oud.

Men hoeft slechts naar de klink van het hek te
wijzen of Molly de hond begint onmiddellijk te spek-
takelen en verkondigt de hele buurt scharp dat er een
breemdeeling op de deel staat.

Wanneer Pierre dan rustig "Kom binnen" wenkt
schuift men slechts aarzelend een dauw-wit

belegelde keuken binnen.

Geplankt door onder walse Duitse krom-
pijpen, compleet met deksele en kwastjes en onder
vergeelde familie portretten vertelt Pierre zijn schul-
ters-avonturen.

SCHUTTERS AVONTUREN

Op 15 jarige leeftijd stak de jonge Pierre reeds
in de wapenrok van de schutterij St. Sebastia-
nus uit Mheer.

Van eenvoudig soldaat klom hij spoedig op
tot korporaal, 2de luitenant, 1ste luitenant en kapitein.
Jaren lang stond hij in deze functie op de bres
van de Limburgse traditie.

„Dat ware schoen tieje“.

Wanneer men in die dagen naar een schut-
tersfeest trok, dan ging men „met alle op edes
apostolorum“, zegt hij.

Kilometers vertrokken de schutters dan over
de veld wegen, in het zicht van de schutters
waide werd „op de plaats rust“ gecoman-
deerd en sloeg men onderling het stof der
wegen van broeks pijpen en uniform jassen.

Zo ging het te voet naar Gulpen, Epen, Sip-
penaaken in België en Maastricht.

Tijdens de blijde intocht te Maastricht sloeg
de tambour zo geestdriftig op zijn instrument,
dat een van zijn trommelstokken met in elegante
boog over de leuning van de brug in de Maas
terecht kwam.

Maar geen nood met een stuk hout, dat
toevallig in de goot lag sloeg de tambour
met nog groter vreugde het mars-tempo.

En dan dat zebra-Feest in Reimerstoktoen
de schutterij op de terugtocht van het schutters
in Wilré door een hevig onweer in het helle van
de nacht werd overvallen.

Een bereidwillige café-houder was hier zo
gewillig de tafelraan met flinke rukken open te
zetten, maar vergat in de algemene vreugde
te vermelden, dat de stoelen pas geveerd waren.

Toen de schutters dan ook een uur later hun
tocht vervolgden kwam zij tot de conclusie, dat
hun broeks pijpen op ruud wille spoorweg bommen
leken.

De vreugde was er niet minder om.

In 1938 stierf Pieterke Beckers, in die dagen
generaal van St. Sebastianus.

"Jij wordt mijn opvolger" verklaarde generaal Pieterke.

Inderdaad werd Pierre de opvolger van zijn vroegere bevelhebber.

Veertien jaren stapte hij hand aan het gewest mee in de grote schuttersfeesten bij de bronken en op de kermisfeesten.

BORREL'S EN "T'DIEPKE"

Wanneer men Pierre zo bezig ziet zou men niet zeggen, dat hij op zijn oude dag nog vrij gezal is.

Waarom mijnheer, wel zegt hij, toen ik jong was, was ik nog te dom om te trouwen en later was ik te slim.

Terwijl hij zo gezellig aan zijn pijpje trekt en zijn jofel parmantig op zijn witte haarbos staat, vertelt hij het geheim van zijn jeugdige ouderdom.

"Aldaag twee drupkes en m'n piep, het de dokter mich vroeger gezag."

De dokter wist het maar al te goed. Pierre Huynen is er kaas, monter en helder van geest bij gebleven.

"Ik heb het van mijn vader geërfd" vervolgt hij, die is bij de pijp ook oud geworden.

De laatste maanden van zijn leven, toen hij ziek was, heb ik hem verzorgd.

Iedere dag moest ik nog voor de koffie zijn pijp stoppen. Toen hij op zekere dag zijn piepke niet meer vroeg wist ik dat hij die dag sterven zou.

Santé mijnheer, glundert hij en nipt smakelijk zijn tweede borrel. U waart wel zo'n borrel met een schijntje in, een borrel met karakter. Vol trots toont hij later zijn uniform met de vier gouden generaal's sterren en de talrijke medailles.

Op de ziken houten pordelein kast staan naast een madona onder een glas en tinnen kandelaar's trofeeën van zijn vader, toen deze schutterskoning werd.

Kunstig gemaakte bloemen, waarmee de jonge meisjes in die gouden dagen de jonge schutterskoning verzierden.

.. Generaal, P. Huynen..

Meer dan honderd jaren oud, verduidelijkt

Pierre en voegt met zijn hand de oude klase van zijn witte snor. 80.

Zijn hobby is toneel kijken.
"Kuraal kluchten en dan op de ierste rie, dankin
ich good zeen".

Zondagmiddag wanneer op het brede bin-
nen plein van het Kasteel Mheer de talrijke Zuid-
Limburgse schutters verenigingen wapen show
houden, zal generaal Huynen fier en trots op het
ere podium staan.

Dan zullen al die jonge en oude schutters
voor de oudste generaal van Limburg, para-
deren, de degens gestrekt en de vandenals
gezield.

Dan bloeit weer de oude Limburgse folklore
op zijn best.

Een folklore waarvan Pierre Huynen dit jaar
65 jaren lang in de voorste geleederen heeft ge-
staan en waarin het beste van onze Limburg-
se volksaard is bewaard gebleven.

"Tot Zondag es god bleeft" zegt hij ten
afscheid.

Ja tot Zondag, met of zonder diligence in
dat wonder schone Mheer, te midden van
schutters, keizers, koningen en koninginnen.

DONNERDAG 19 JUNI 1952

BIELEMANNEN OP OORLOGSPAD IN ST. GEERTRUID EN MHEER

"GIER MET DE BOLHOED" SLOEG VUF-EN-
TWINTIG PALEN ZONDER MEER DE KOPAF

MHEER.

In het land van Mheer en St. Geertruid werd op traditionele wijze de bronkermis besloten. Terwijl de harmonieën lustig met ene wijsje no het andere bliezen en de kinderen opgevekt rond de vrolijke blazers dansten, zwaaiden gebolhoede bielemannen vervaarlijk met hun strijd bijlen.

In dit door God gezegende land wordt dit traditionele kermis besluit "paal houwe" genoemd. Het is een eeuwenoud gebruik en stamt hog van de tijd der godsdiensl-twisten, toen anders denkeenden de processie wilden verstoren door palen in de processie te slaan.

De fiere schutters gingen vanaf die dagen gewapend met bijlen en gewoeren het sacrament voor uit.

Zij ruimden alle obstakels snel op en zorgden dat er tijdens de plechtigheden geen ongeregelde heden voorsvielen.

Eeuwenlang is dit gebruik in ere gehouden, al zijn het dan nuniel de anders denkkenden, die palen slaan.

Want geleidelijk aan is het "paal-houwe" een folkloristisch feest geworden.

Een feest voor schutterij, harmonie en de hele dorpsgemeen schap.

Op tweede bronk dag slaan de mensen, die de harmonie en de schutters een goed hart toe dragen en hen willen tracteren, een met groen omwonden paal voor hun huis.

In het lover rond de paal wordt listiglijk een fles genever, lkaur of wijn verborgen.

Wanneer de bielemannen, die net als vroeger met de schutters rond trekken zo'n paal ontdekken, wordt deze met grote dapperheid veroverd.

De fles wordt gekidnapt en de paal wordt zonder blikken of blozen uit de weg geruimd.

Om vijf uur trokken de mannen van generaal Huynen in Mheer op oorlogspad.

De commandant waerklonken, datrommels rof. felden en de harmonia zette het populaire dramig non walsje. E schtukske schink met mosterdop, in.

De jeugd slingerde en hoste geestdriftig met de stoel mee.

Naast de tamboer stapte Hupie van laar, Zeven jaar oud, een blauwe matrozen muts stond parmantig op zijn krulle bol.

Hij sloeg als een volleerd vakman de negen. slag op zijn blikken speelgoedtrommel.

Zodra de bielemannen, Gier met de bolhoed en Jacques Heijnen een paal obstakel in het oog kregen, beslopen zij het met de omzichtigheid van indianen. clowns.

„Kom meer ins hie mie leef poeleke“, koesterde Jacques met verheerlijkt gezicht een die buikige fles genzever, die hij tussen het bladder. groen had ontdekt.

„Hoera, schreeuwde dan de kloeke jongeling schap en terwijl dan de harmonie uit volle borst.

„Vooruit, vooruit! Mina, tis kermis in de stad, ja ja“ blies, ging de schutters-commandant de fles te lijf met een kurke trekker.

Dan kloekte het stozse boebelwater in de glaasjes, die van hand tot hand werden doorgegeven.

In tusschen zwaaiden Gier met de bolhoed en Jacques verbaarlijk met hun bijlen.

Want voordat de paal omgehaakt was mocht de stoel niet verder trekken.

Dan roffelde Hupie een sdo op zijn blikken trommel ten teken dat de paal was gesneeveld.

Het meeste plezier had wel de tachtigjarige generaal Huynen, hij ging halemaal in de kelder. Samen spraken van de bijzwaalers openlaachte dat al de medailles op zijn stoerse generaals borst sinkelden.

De wachtmeesters Lemmens en Coenen koken van een afstand goed keurend toe.

Zij mogen dergelijke volksfeesten wel, zij houden de gehele avond met een vaderlijk gezag toezicht op schutters en blazers en is er dan ook niemand, die uit de pas gaaf of een walse noot blaast.

Vijfentwintig flessen welgeteld was de oogst, die de schutterij St. Sebastianus binnen haalde.

Er was zoveel te drinken, dat de commandant met royale hand omstanders te drinken gaf en

dan was er nog genoeg over voor de volgen.
de schutters vergaadering of harmonie-repetitie.

PRIMA UITRUSTING.

In St. Geertruid voerden Nigo Rogbroecks, Giel Loyens, Pierre Pittie en Joof Curfs het hoge woord.

Zij waren raschte bielemannen van het meest gevaarlijke soort.

Geruggesteund door de fanfare St. Gertrudis en door de schutterij St. Jozef gingen zij manmoedig de palen te lijf in St. Geertruid was de oogst zo groot, dat de bielemannen reed Maandag met hun bloedig werk moesten beginnen.

Zij waren uitgerust met meest moderne hulp middelen, als een nieuw soort slijp inrichting die zeer vernuftig werkte met dekesels, een kom en een mondvul water.

Zij sjauwen verder met grote zagen, koevazten en hadden het liefst nog een bulldozer meegenomen.

Maar die was jammer genoeg niet voorhanden.

Zo klonken in dit feestvierende land weer drie dagen lang de koperkanaken van de harmonie, de kamer schoten, de uitbundige lach van kinderen en forse slag van de bielemannen.

Zo vierden de besloten St. Geertruid en Mhaer, precies als eeuwen geleden hun bronk-kermis